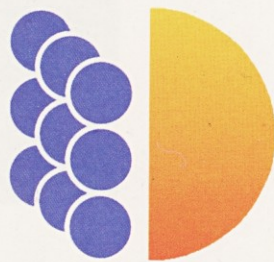

2000/01

SONČNI GRIČ

Glasilo učencev JVIZ
Destrnik - Trnovska vas - Vitomarci

Moj izlet

V četrtek 17. maja smo se odpeljali na izlet. Iz Destrnika smo se odpeljali v Olimje. Najprej smo si šli ogledat tovarno, kjer izdelujejo čokolado. Nato smo se odpeljali na kmetijo. Tam smo si ogledali noje. Gospodar nam je razložil, da znesejo jajca vsak drugi dan. Ogledali smo si ptice, koze in prašiče. Večkrat smo tudi malicali. Nato smo se odpeljali domov. Na avtobusu je bilo zelo vroče. Ko sem prišel domov, je atija zelo skrbelo zame, ker smo bili pozni. Na izletu smo se imeli zelo lepo.

Matic Malek, 2.b, Destrnik

Damir Toš, 4.r., Vitomarci

Jaz v šoli

Na griču zelenem moja šola stoji,
v njej preživljam prelepe dni.
Učiteljica prijazna je zares,
ure pouka so vse zabavnejše.
Matematika od rok mi gre,
obvladam že poštevance vse.
V družbi sošolcev je vedno lepo,
saj se nikoli ne kregamo.
Najbolj pa me veseli to,
da krosa do jeseni več ne bo.

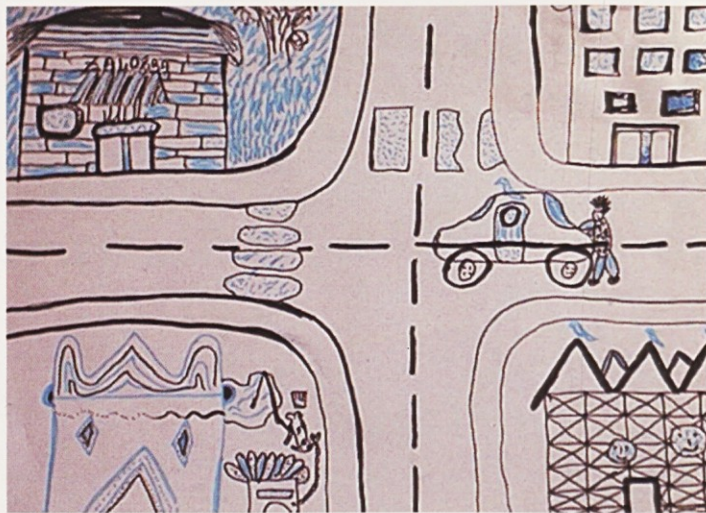
Valentina Burina, 2.a, Destrnik

Zdaj smo na križišču vseh poti, srce bo shranilo spomin na vse te dni...

(M. Batič)

Ljudje govorijo, da so šolska leta najlepša in da se v njih ljubezen razpleta. S to mislijo se strinjam tudi jaz. Zdaj ko smo v osmem razredu, govorimo, da komaj čakamo, da gremo naprej v šolo. Res je, da komaj čakamo, ampak del naših misli in spominov se bo vračal v te učilnice. Radi se bomo spominjali dobrih stvari, slabih malo manj. Marsikatera izkušnja je prišla iz te šole, prijateljstva, prva ljubezen.... Do sedaj smo bili sošolci, nekateri bodo ostali, drugi pa bodo odšli drugam in si tam poiskali nova prijateljstva. Mogoče se bomo kdaj srečali in se prepoznali, mogoče pa bomo šli mimo, ne da bi se ustavili. To je odvisno od vsakega posameznika. Če bi lahko kaj spremenila, bi odnos do nekaterih. Ne da jih zdaj nisem marala, a bi jih želela bolje spoznati. Zame je največje bogastvo trdno prijateljstvo. Upam, da ne bom pozabljena med sošolci, da se me bodo radi spomnili. Vedno se poti enkrat razidejo, tega ne moremo spremeniti, tudi tega ne, da se bodo naše. Dobili bomo nove sošolce, sklenili nova prijateljstva, lahko rečemo, da se bo življenje začelo znova.

Mojca Dajčman, 8.b, Destrnik

Benjamin Vrščič, 5.r., Trnovska vas

GRIČKU NA POT

Pred vami je nova izdaja šolskega glasila Griček. V njem so učenke in učenci vseh treh naših šol razmišljali o najrazličnejših stvareh: o ljubezni, življenjskih izkušnjah in o življenju nasploh.

Videti je, da so mojstri pisane besede in upravičeno pričakujemo, da bodo v življenju še veliko dosegli, kajti naši otroci v vrtcu in v šoli morajo biti garant za boljši svet. To nenehno dokazujejo z izjemnimi dosežki in uspehi. Na njih je treba graditi novo življenje, jim zaupati, jih poslušati, jim slediti, se od njih tudi kaj naučiti. Na poti skozi odraščanje nemalokrat trčijo ob ovire in zato je prav, da jim takrat pomagamo predvsem s pozornim poslušanjem in lastnim vzgledom.

V teh casih pogosto slišimo, da današnji mladi nimajo vrednot, da so jim etična načela tuja, da so zgubili smisel življenja in ga zato iščejo drugje: v postopastvu, alkoholu, drogah. Ne zmenijo se za svoje bližnje, so egocentriki, ki jim je mar samo trenutna lastna opojnost. Da to ne drži mladi dokazujejo tudi z izdajo Gricka.

Vsem, ki boste vzeli Gricek v roke želim prijetno urico branja. Zaključim pa naj z mislijo Repplierjeve, ki skozi branje veje iz glasila: »Sreca je popolnoma stvar notranjosti. Če jo vgradiš vase, ti je ne morejo odvzeti nobene zunanje okoliščine.

*Drago Skurjeni
ravnatelj*

Mladost je najlepše obdobje v človekovem življenju. Najlepše je otroštvo. Takrat začnemo hoditi v šolo, spoznamo nove prijatelje in vidimo svet z otroškimi očmi, polnimi domišljije. Potem pride puberteta. To je čas prvih ljubezni, poljubov in preizkušenj. Zdi se nam, da vsi čakajo samo na to, kako bi nam lahko kaj prepovedali in težili o šoli in učenju. Z nami najbolj trpijo starši.

Nadlegujemo jih s svojimi prošnjami, željami, lažmi... Uboge revčke spravljamo ob živce s svojo trmo. Radi bi poslušali glasbo, kakršno bi hoteli, in tako na glas, kolikor bi hoteli, radi bi, da bi vsi delali tisto, kar bi jim mi ukazali. Žrtve naše trmoglavosti pa so tudi naši dedki in babice, tako vsaj oni mislijo. Mi smo seveda drugačnega mnenja. Ko je kaj narobe, začnejo s svojimi pripovedkami, kako je bilo, ko so bili še mladi. Mi jih pa seveda ne poslušamo in raje odidemo nekam, kjer imamo svoj mir. V puberteti se seveda tudi zaljubimo. Takrat nas preplavijo sreča, veselje, zadovoljstvo, a tudi žalost, razočaranje ter solze. Nekateri gredo po tolažbo k prijateljem in staršem, nekateri pa svojo žalost utapljajo v cigaretah, alkoholu in drogah. Ne moremo pomagati, življenje je kruto in z njim včasih tudi mladost.

Zato se strinjam s pregovorom, ki pravi: »Mladost je norost, ki skače čez jarek, kjer je most.«

Mateja Brumen, 8.b, Destrnik

Šola v nedeljo

Šola v nedeljo spi,
da si živce umiri.
Sanja, da po morju plava,
ko iz globine izbruhne lava.

Hitro iz sanj se prebudi,
končno že je brez skrbi.
Tiho sklene: »Moram brati,
nočem več zaspati.«

Medlo v knjigo se zazre,
sanj spominja več se ne.
O svežem zraku je sanjala,
knjigo brž je v kot pognala.

Zdaj pa po strmini teka,
s strehe pade ji opeka.
Zgrudi se na tla, zjutraj pa ugotovi,
da otrok v šoli se že veseli.

Jasmina Hauptman, 5.b, Destrnik

Ime mi je Matej. Star sem osem let. Hodim v drugi razred. Velik sem 135 centimetrov in težek 25 kilogramov. Imam svetle lase in sivomodre oči. V šoli sem med manjšimi. Rad se igram in smejim. Moja najljubša hrana so kuhana jajčka. Od sadja imam najraje banane. Tudi živali imam zelo rad. Učim se zelo hitro, a sem včasih len in počasen. Rad se oblečem bolj športno. Zelo rad se vozim s kolesom in rolerji. Sem zelo živahen otrok in zato v šoli včasih nagajam učiteljici, saj sem zelo nemiren. Rad imam tudi svoje sošolce, svojo družino in učiteljico, ki mi je kot druga mama. Čisto na kratko povedano, sem majhen, živahen fantič, ki se zelo rad smeji.

Matej Herega, 2.r., Trnovska vas

Sama

Sama sem.

V mojem življenju ni smisla za življenje,
moje življenje je postalo trpljenje,
trpljenje in hrepenenje.
Veter raznaša misli v širne daljave,
ljubezen me vabi v svoje obale,
hočem, da ob meni si,
toda nočem te več siliti.

Rada verjela bi, da več nimam moči,
pa hočem boriti dalje se.
Nimam več moči, toda moram te videti,
brez tebe umrla bi, vsaj to verjemi mi.
Hočem dalje živeti, pa nočem več trpeti,
morala bi dalje iti,
pa bojim se pozabiti.

Rada vse bi spremenila,
a vem, časa ne bom vrnila.
Rada bi vse pozabila,
pa vem, ne bova se vrnila.
Vrnila ne bova se v raj,
v tisti pozabljeni kraj,
kjer vsak ljubljen srečen mora biti,
tistih dni pa nikoli nočem pozabiti.

Vsak rad bi šel kdaj v raj,
pa se kdo vpraša: »Je tisto zakleti kraj?«

Kaja Horvat, 6.b, Destrnik

Pomlad

Pomlad je zelo lepa. Ko sem zjutraj šla v šolo, je vse lepo žvrgolelo, cvetelo in cvrčalo. Trava je bila zelena. Tedaj je zapihal lahen vetrič. Bilo je zelo pozno in sem šla v šolo. Učiteljici sem nesla šopek rož. Bila je zelo vesela. Pomlad tudi poje, sem rekla učiteljici. Odprla je okno in poslušali smo ptičje petje! Bilo je tako lepo, da bi ostali v šoli cele dneve, cele noči in poslušali ptičje petje. Tudi učiteljica je rekla, da je zelo lepo.

Petra Kramberger, 1.b, Destrnik

Onesnaženi planet

V zalivčku sem odkrila steklenico. Nalepka na njej je bila zgovorna: Zadnja steklenica neonesnažene vode. Obstala sem in gledala steklenico, ki sem jo držala v roki. Nisem vedela, kaj naj naredim, zato se mi je zdelo najbolje, da jo odnesem očetu, saj je bil znanstvenik, ki se je zelo zavzemal za naravo.

Ko sem hitela k njemu, sem presenečeno obstala. Dim, ki se je vil iz dimnikov, se je spremenil v majhna živa bitja. Bila so sive barve in imela so velike glave. Pomešala so se z vodo in začele padati na tla. Prepevala so si:

Padamo, padamo,
na zemljico to,
da lepo naravo uničimo.

»Kam pa kam?« me je prešinil glas z drugega konca. Bil je očetov. Hotela sem mu izročiti steklenico, a tekočina v njej je izginila.

Naenkrat sem se prebudila iz sanj ter začela razmišljati, ali lahko res nekega dne drevesa izginejo in voda postane kislá kot limonin sok. To se lahko zgodi, če bomo ljudje posegali v naravo in spuščali strupene pline v ozračje.

Natalija Hauptman, 5.a, Destrnik

Zdaj smo na križišču vseh poti, srce bo shranilo spomin na vse te dni...

(M. Batič)

Sedaj, ko se odločamo za nadaljnje šolanje, smo res na razpotju. Večina se nas je vpisala na Ptuj, druge pa je pot zanesla tudi v Maribor, Celje in v Mursko Soboto. Želim

pa si, da bi kljub temu ohranili stike. Ko včasih razmišljam, kako je bilo, ko smo se spoznali, mi je kar žal, da se bomo razšli. Upam, da se bomo včasih srečali in obujali spomine: kako smo se zabavali, včasih tudi skregali in kako smo se norčevali iz nekaterih učiteljev. Jaz osebno si ne želim v srednjo šolo. Najboljše bi bilo, če bi kar tu, na isti šoli, bila tudi srednja. Vem, da to ni mogoče, ker bi bila še večja zmešnjava, če bi bili na eni šoli osnovnošolci in srednješolci.

Mislim, da mnogi zaradi stresov (kam bi se vpisali) začnejo kaditi, piti ali uživati celo mamila. Ampak teh je več v mestih kot na vasi.

Sedaj smo se morali odločiti, upam le, da smo se vsi odločili pravilno in po svojih željah.

15. junija končamo in upam, da bodo ostali lepi spomini, vem pa, da bodo tudi manj lepi.

Mateja Kolarič, 8.a, Destrnik

Miran Pauko, 7.b, Destrnik

Zimska šola v naravi

V četrtek, 1. februarja, smo se odpravili v zimsko šolo v naravi na Ribniško kočo. Pravijo, da je ta koča kraljica pohorskih planinskih postojank. Postavljena je na Ribniškem delu Pohorja, od koder je lep razgled na vse strani. V njej je sedemdeset ležišč. Vsakomur, naj bo le popotnik ali človek, ki si pride na Pohorje nabrat novih življenjskih moči, je dobra prijateljica. Tudi pesnik Janko Glazer je zapisal, da je tu svet, kjer se je v tihoti neokrnjene narave še mogoče pogovarjati sam s seboj.

V tem svetu smo preživeli šest nepozabnih dni. Spoznali in počeli smo zanimive stvari:

- osvojili smo najvišji vrh Pohorja – Črni vrh

- poslušali zanimiva predavanja gozdarja, gorskega reševalca in alpinista
- opazovali pri delu serviserja smučk
- spoznali osnovne smučarske prvine
- videli rastlinstvo in živalstvo Pohorja
- izbrali miss in mistra Ribniške koče
- se pomerili v kvizu
- sodelovali v igri skriti prijatelj
- se pomerili v veleslalomu ...

Pri vsem tem smo se zabavali in uživali na snegu. Spomnili smo se tudi našega največjega pesnika Franceta Prešerna, zato smo razpisali natečaj za najboljši literarni prispevek na temo gore. Komisija se je odločila, da nagrado prejmem jaz. Z lepimi vtisi smo se vrnili domov.

Jasmina Hauptman, 5. b, Destrnik

Bila sem ...

Nekoč v davnih časih sem živila v pravljичnem svetu, v svetu domišljije. Bila sem majhna princeska. Moj oče je bil kralj, mama kraljica, sestra kraljična, jaz pa prava princeska. A ne navadna-prava pravcata princeska pravljичnega sveta.

Že kot majhna punčka sem sama pisala pravljice o ljubezni in sreči ter o težavah in žalosti. Res sem bila prava mojstrica pisanja pravljic o ljubezni, čeprav še nisem bila zaljubljena. Ko pa sem že malce odrasla, so na dvor prišli snubci iz drugih pravljичnih dežel. Bili so sami principi. A jaz sem že bila zaljubljena v princa iz srečnih pravljic, ki sem jih pisala. Torej so bile prošnje drugih princev zaman. Moje srce je bilo oddano. Tale moj princ je živel v deželi srečnih pravljic, v mirnem kraju ob morju, kjer je bil princ pravljичnega sveta. Videla sva se le na nedeljskih sprehodih ob morju, saj je živel na nasprotni strani kot jaz. Ko sva se nekega dne na sprehodu srečala, sva se prvič pozdravila in se začela pogovarjati. Nisem vedela, da je tudi princ zaljubljen vame. Poslovila sva se. Malo sva se še gledala, potem pa odšla vsak na svojo stran. Čez nekaj dni je prišel v kraljevski obleki prosit za mojo roko. Oče je privolil, jaz pa seveda tudi. Od njegovega poljuba sem se onesvestila. Ko sem se zbudila, sem bila v njegovem kraljestvu in ležala sem v njegovem naročju. Končno je prišel poročni dan. Poročila sva se točno opoldan. Prišel je v zlati kraljevski obleki, jaz pa sem imela na sebi dolgo, čudovito belo poročno obleko. Bila sva srečna in zaljubljena. Tako se je tudi moja pravljica srečno končala.

Janja Potrč, 6.a, Destrnik

Dnevnik

Ti si moj edini pravi prijatelj, saj vse svoje težave in skrivnosti obdržiš zase. Po dolgem času ti spet pišem. V šoli je bilo vse po starem. Učitelji so nam težili sto na uro. Bil sem vprašan biologijo, nazaj pa smo dobili test iz kemije. Dobil sem zadostno oceno. Ne vem, kako naj to zaupam staršem. Do sedaj sem dobival boljše ocene. Konferenca bo. Treba bo pokazati pisno obvestilo o ocenah. Ne vem, ali bi dal podpisati atiju ali mami. Tudi s sošolci sem se skregal. Kot vidiš, v šoli ni bilo nič kaj prijetno. Doma pa me je še čakal brat, tečen kot vedno. Danes bi se moral igrati z njim, ampak sem se raje šel učiti kemijo. Vendar mi ni dal miru. Kričal je na ves glas, tako da je tudi mama prišla gledat, kaj se je zgodilo. Tu pa se je zgodilo to, česar sem se najbolj bal. Ko me je vprašala, kaj se je zgodilo, sem se izdal. Povedal sem ji, da se moram učiti kemijo, saj sem dobil zadostno oceno. Tu pa so se začele težave. Začela se je »jezikova juha«. Prosil sem jo samo, naj ne pove očetu, saj bi potem odpadlo igranje nogometa in igrice, namesto tega pa bi redno poslušal, naj se grem učiti.

Upam, da mi boš pomagal, kajti ti si moje zadnje upanje.

Siniša Čeh, 7.a, Destrnik

Velikonočni prazniki

Velikonočni prazniki so bili prijetni, a in so prehitro minili.

V nedeljo zjutraj smo vstali, nahranili živino, pospravili po hiši in se odpravili na obisk k teti Ireni. Teta nas je lepo postregla, da smo se do sitega najedli. Midva z bratom sva igrala igrice na računalniku. Mama in teta pa sta se pogovarjali in se dogovorili, da naslednji dan pridejo k nam. Res so prišli. Pri nas smo praznovali podobno kot pri njih.

Prazniki so mi bili všeč. Želim si, da bi bilo praznikov več in da bi bili daljši.

Marko Petek, 3.r., Destrnik

Moje prvo sveto obhajilo

Obhajilo sem imela 14.5.2000 v Destrniku. Bil je lep sončen dan.

Oblečena sem bila v dolgo belo lepo obleko. V roki sem imela belo svečo. Z očetom in mamo smo se odpeljali v cerkev. Tam so bili že moji sošolci in sošolke. Vsi skupaj smo sedeli pred oltarjem. Ko sem sprejela sveto obhajilo, sem se v imenu vseh zahvalila gospodu župniku in mu podarila šopek. Zunaj smo se fotografirali, potem

smo se šli posladkat v učilnico, nato pa smo se odpeljali domov. K meni so prišli tete, strici, sestrične, bratran-ci, babica in prijatelji. Uživali smo v skupnem kosilu. Po kosilu so fantje igrali nogomet, punce smo poslušale glasbo in klepetale, starejši pa so si pripovedovali šale in se veselo smejali ter nazdravljali z vinom. K nam je prišel tudi mlad »muzikant«, ki je igral na harmoniko in pel. Na koncu sva z mamo razrezali in gostom razdelili tudi torto. Imeli smo se lepo. Najbolj pa sem bila vesela daril, ki sem jih dobila.

Laura Arnuš, 3.r., Destrnik

Zdaj smo na križišču vseh poti, srce bo shranilo spomin na vse te dni...

(M. Batič)

Ko smo kot majhni malošolčki slišali za ime šola, nas je malo stisnilo v prsih. Bili smo polni radovednosti, strahu in upanja. Nismo vedeli, kaj vse nas čaka. Najlepši je bil prvi šolski dan, ko smo spoznali naše nove sošolce in prve »prijatelje«. Spoznali smo mnoge učitelje in učence višjih razredov, ki so nas pričakali z odprtimi rokami. Skupaj smo se igrali, peli pesmice, se veselili, tako da smo včasih kar pozabili, da smo v šoli. Bilo nam je lepo. Prvih pet let je minilo, kot bi mignil. Bila so dokaj brezskrbna leta.

V šesti razred smo vstopili kot že »višji« učenci šole. Največje preglavice smo imeli s selitvami iz učilnice v učilnico, s spoznavanjem novih učiteljev in razrednikov. Med nami pa ni bilo več enakega vzdušja. Bili smo v dobi odraščanja in samostojnosti, zato je mnogokrat prišlo do sporov med nami. Toda rane se počasi celijo in tako so se z leti tudi naši spori.

Z učitelji smo se dobro razumeli. Dobivali smo dobre, včasih tudi slabe ocene. Kljub temu smo se s sošolci medsebojno podpirali, si pomagali.

Sedaj smo osmošolci. Nismo več razposajeni brezskrbni malčki, ki jim je vseeno, kaj bodo počeli v prihodnje. Naša skrb je, da si izberemo pot, po kateri bomo »potovali« dalje. Za nas je to težka odločitev.

S težkim srcem priznamo, da se bomo že junija morali posloviti. Ne vemo, kaj nas čaka v prihodnosti. Jeseni, ko bomo prestopili prag srednje šole, bomo spoznali nove sošolce in učitelje. Dolgo bomo navezovali stike, kakršnih si želimo. Naleteli bomo na mnoga razočaranja in lepe trenutke.

Na tej »težki« poti me bo vedno spremljal spomin na osnovnošolska leta. Bili so lepi in malo manj lepi trenutki, vendar so bili nepozabni.

Urška Graj, 8.b, Destrnik

Bil sem...

Pred kakšnim letom sem pisal francoski nogometni reprezentanci v Francijo. Na prvo pismo nisem dobil odgovora. Poslal sem vsak dan po eno. Seveda sem pisal v angleškem in francoskem jeziku. Po kakšnem mesecu sem dobil odgovor. Povabili so me v Francijo. Pisalo je, da toliko pisem še niso dobili od nikogar in me bodo za vztrajnost nagradili s poletom v Pariz na prijateljsko tekmo Francija-Slovenija. Seveda sem držal pesti za Slovence. Na žalost so izgubili v zadnji minuti tri proti dva. Na koncu tekme mi je vodič razkazal ves stadion. Dan ne bi mogel biti lepši, ampak se je še polepšal. Zagledal sem Zidana in Zahoviča, ki sta šla proti meni. Pozdravila sta me, jaz pa nisem vedel, kaj naj bi rekel. Za njima so bili nogometaši iz obeh ekipe. Vedel sem, da moram izkoristiti priložnost za podpise. Vsak se mi je podpisal in mi zaželel lepo bivanje v Franciji.

Vodič nas je vodil po stadionu v veliko sobo, kjer smo večerjali. Kapetana ekip sta mi izročila grba obeh reprezentance. Na koncu sta me obiskala še trenerja. Za slovo sem dobil od vseh majice z napisom in nove copate za nogomet. Na letališču sem vstopil v letalo s slovensko ekipo. Sedel sem z Aleksandrom Knavsom. V Mariboru, na letališču, me je pričakala družina. Pred odhodom domov sem dobil po pet kart za vsako tekmo slovenske ekipe. Ta dan je bil eden najlepših v dosedanjem življenju.

Leon Pavalec, 6.a, Destrnik

Potovanje v neznane kraje

Stric me je povabil na izlet s tovornjakom.

Ko sva prišla do tovornjaka, sva priklopila prikolico in se odpeljala. Peljala sva se čez slovensko, avstrijsko in nemško mejo. Na vsaki sva se morala ustaviti zaradi carine. Vsak dan sva se vozila osem ur. Bila sva na severu Nemčije. Videla sva vojaški top, nogometno igrišče, tovornjake z novimi avtomobili in štiripasovno avtocesto. Peljala sva se skozi več tunelov, najdaljši je bil dolg šest tisoč osemsto metrov. Peljala sva se skozi tunel, ki je bil pod vodo, nad njim pa so vozile tovarne ladje. Na tovornjaku in prikolici sva imela naložene avtomobilske prevleke. Ko sva prišla v skladišče, sva jih razložila, naložili pa so šivalne stroje, ki sva jih odpeljala v Slovenijo.

Upam, da bom lahko še kdaj šel s stricem, morda v katero drugo državo.

Sandi Brenčič, 3.r., Destrnik

Požar v gozdu

Nekega lepega popoldneva so živali v gozdu kuhale kosilo. Mravlja je pozabila, da kuha. Nenadoma je začelo goreti. Prestrašila se je in zbežala iz hiše. To je slišal zajček. Stekel je po gasilce. Pripeljali so se in pogasili ogenj. Potem je pripeljal še rešilni avto. Iz njega je stopila zdravnica veverica. Mravlji je obvezala nogo. Vsi v gozdu so si oddahnili.

Špela Tašner, 1.b., Destrnik

Ivan Zupanič, 6.b., Destrnik

Radirka, zradiraj s sveta...

Če bi imela čudežno radirko, bi zradirala s sveta veliko stvari: politiko, denar, mamila, zločince, nesreče, ceste... Kdor bo bral ta spis, si bo verjetno mislil, zakaj ceste? Zato, ker se tam zgodi največ nesreč in umre največ ljudi. Da, prav na cesti! Uvedla bi žičnico, ki bi delovala od ponedeljka do petka, v soboto in nedeljo pa bi se morali sprehoditi. Žičnica bi delovala tako, da bi stisnil gumb in povedal, kam naj pelje. Zradirala bi tudi politiko in denar. Denar ne bi več obstajal. Bi pa obstajale cene. Vsak človek bi lahko na dan kupil kaj v vrednosti 2.000,00 tolarjev. Zradirala bi še mnogo stvari, ki se jih zdajle ne spomnim. Predvsem pa si želim, da ne bi bilo več toliko nesreč.

Aleksandra Fras, 5.r., Trnovska vas

Pekel sem kokice

Mama in oče sta opravljala delo na vrtu, jaz pa sem bil sam v hiši. Bil mi je dolgčas in sem se spomnil, da bi

spekel kokice.

V posodo sem vлил olje, vanj pa vsul koruzo. Nekaj časa sem počakal. Naenkrat je nekaj počilo. Pogledal sem v lonec. Vse je bilo zažgano. Lonec sem previdno prijel in ga postavil na element. Tam je nastala luknja. Bal sem se, da me bo oče skregal in kaznoval, da ne bom smel en teden gledati televizije. Pa se je bolje končalo. Mama me je opozorila, da tega več ne smem početi. O dogodku je pripovedovala skoraj vsem sorodnikom. Vsi so se smejali, še najbolj pa babica. Oma je povedala, da je nevarno, če kuhaš sam. Ubogal sem jo.

Od tistega dne nisem nikoli več sam skuhal.

Sandi Anžel, 3.r., Destrnik

Prvič na morju

Mama in botra sta se odločili, da gremo na morje. Šli sta na agencijo, da sta plačali. Kupili smo pijačo in hrano. V petek zvečer smo pripravili prtljago, v soboto ob drugi uri zjutraj smo šli od doma. Ustavili smo se pri babici in se poslovili, nato smo se odpravili na pot. Vozili smo se osem ur. Ko smo prispeli na Hrvaško, smo »dobili« hišo in vanjo znosili prtljago. Ko smo vse zložili na svoje mesto, smo se šli kopat v morje. Naslednji dan sta ata in boter kupila blazine.

Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se kopali.

Aleš Irgolič, 3.r., Destrnik

Naučila sem se plavati

Lansko leto sem bila s prijateljicami in tovarišem na morju. Tovariš se je trudil, da bi me naučil plavati, vendar brez uspeha. Nazadnje mi je kupil plastičen obroč in me pustil, da se sama zabavam v vodi. Z obročem sem si upala iti v globoko vodo. Nekega dne sem opazila, da obroč spušča in da se utapljam. Ustrašila sem se kot še nikoli v svojem življenju. Začela sem divje otepati z rokami in nogami. Naenkrat pa sem se spomnila tovariševega nasveta, da je treba plavati s počasnimi zamahi. Ko sem se začela zaganjati počasneje, sem začutila, da me voda drži. Splavala sem proti obali, srce mi je močno bilo.

Bila sem izčrpana od napora, toda vedela sem, da znam plavati.

Urška Arnuš, 3.r., Destrnik

Simona Danko, 4.r., Vitomarci

Umazan zob

Ko mi je sestra pripovedovala, da si moram redno umivati zobe, sem ji odgovorila, da so še mlečni in bodo izpadli. Prišel je dan, ko mi je izpadel prvi zob in moram priznati, da res ni bil najbolj čist. Da bi dobila kakšno darilo, sem zobek nastavila pod blazino. Naslednje jutro je bil zob še vedno tam, darila pa nikjer. Mami in oči sta mi kasneje povedala, da za umazan zob ne dobiš nič. Od takrat dalje si redno umivam zobe.

Maruša Horvat, 1.a, Destrnik

Muzej

Med šolskimi počitnicami smo šli v muzej. Tam smo si ogledali železne škornje. Samo dotaknil sem se jih lahko. Tehtali so 160 kg. Ko sem zvečer šel v posteljo so me prišli obiskat. Kdo pa? Železni škornji. Prišli so ob posteljo, obul sem si jih in šel po svetu. Pri sosedih ni bilo luči, zato sem šel lepo potihó, čeprav so bili težki. Prišel sem na Antarktiko in me ni zeblo. Tam sem srečal severne medvede, tjuljne, kite, rake. Mislim sem, če pohitim, bomo čez eno uro že doma, in res. Mami je bila huda, ampak za škornje ni vedela. Želim si še kdaj potovati.

Jure Vilčnik, 4.r., Destrnik

Pri telovadbi

Pri telovadbi mi je najlepše ogrevanje. Tam se tudi igramo in igramo košarko. Naučil sem se skakati s kolebnico. Pri telovadbi smo skakali v daljino, igramo se različne igre pa tudi telovadimo. Ko končamo, se gremo preobleč in v razred.

Aleks Irgl, 1.b., Destrnik

Moje srečanje s ptico

Ptice se mi zdijo lepe in mile živali. Če bi bilo po mojem, bi vse ptice letele pod modrimi oblaki. Tako kot bi rekli-letele so v svobodo. No, takšnih misli še nisem imela kot majhna deklica. Pravijo, da neka preizkušnja doleti vsakega. Mene je doletela pred leti s pticami.

Bilo je na moj šesti rojstni dan, ko sem dobila majhnega papagajčka.

Mama mi je rekla: »Daj papagaju ime, saj je tvoj.« »Piki!« sem vzkliknila. Še zdaj se ga spomnim. Bil je rumeno moder. Lahko bi rekli, podoben sinički, le da je ona rumeno zelena.

Ker je bil še majhen, je bil šibek. Z leti pa je postal postaven papagaj. Mislila sem, da mu je lepo v kletki, ker sem mu dajala vodo in hrano. Ampak motila sem se. Ko sem mu nekoč dala hrano, sem pozabila zapreti vratca kletke. Piki si je pomagal s svojim oranžnim kljunčkom. Potisnil je vratca v stran in odletel.

Še zdaj ne vem, ali naj bom vesela ali žalostna, da je moj Piki na svobodi.

Tadeja Ploj, 5.r., Vitomarci

Kristjan Majer, 3.r., Vitomarci

Športni dan

Zjutraj sem vstala. Prišla je soseda in smo poklepetali. Potem sem se oblekla in šla v šolo. Zelo sem se veselila, saj sem se odločila za drsanje. Pred šolo smo se zbrali, da nas je učiteljica preštelala. Šli smo na avtobus in se odpeljali v ledeno dvorano Tabor v Mariboru. Tam smo si sposodili drsalke. Sezuli smo čevlje in obuli drsalke. Šli smo na drsališče. Ko sem stopila na led, sem padla. Potem sem se držala za ograjo, zato nisem padla. Med odmorom smo pokazali številko in gospod nam je dal nahrbtnik, da smo si vzeli malico. Bilo je zelo lepo.

Maja Čuš, 1.b., Destrnik

Sveča

Gori, gori,
sveča gori.
Vsak poskusi jo prijeti,
in reče: »Au, to boli«.

Mali otrok hoče jo prijeti,
a mama reče: »Ne, ne, to boli«!

Jure Vilčnik, 4.r., Destrnik

Radirka, zradiraj s sveta ...

Nekega pustega dne smo v šoli pri matematiki pisali test. Zame to ni bil najboljši dan, zato sem delal veliko napak. Sošolca sem prosil za radirko. Ni bil ravno navdušen nad mojo prošnjo, kajti njegova radirka je bila nekaj posebnega. Zradirala je vse napake v testu. Zelo sem bil navdušen nad njo in moja edina želja je bila, da bi tudi sam imel takšno. Imel sem veliko srečo, da sem jo dobil. Želel sem zradirati vsa mamila na svetu. To mi je uspelo. Tudi mir na svetu sem si želel zradirati. S pomočjo svoje radirke sem izbrisal vse vojne in grozote tega sveta. Bil sem ji zelo hvaležen, zato sem jo prosil, naj zradira vse hude in strašne stvari, ki se dogajajo po svetu.

Radirka mi tega ni obljubila, kajti na svetu je preveč grozot, zato je raje izginila. Poskušam jo dobiti nazaj, a ne gre.

Benjamin Vršič, 5.r., Trnovska vas

Naš mucek

Naš mucek je zimski lenuh, a brž ko pride pomlad, hodi po vasi ljubice iskat.

Včasih vasuje kar dva dni ali tri, ko pride z vasovanja utrujen domov, sladko zaspi.

Urban Zelenik, 4.r., Destrnik

Moja muca

Moji muci je ime Tačka. Je sive barve. Ko je lačna, ji dam brikete. Tačka je zelo lepa. Obe s sestro jo imava zelo radi.

Lea Markovič, 1.r., Trnovska vas

Muca

Naša muca je Pikica. Rada se igra, ko ji vlečem vrvico. Skotila je male mucke, ki jim je ime: Mikica, Miška in Miki. Lepo skrbi za njih. Imam jih zelo rada.

Tamara Trinkaus, 1.r., Trnovska vas

Naša muca

Naši muci je ime Pika. Stara je tri leta. Do letos smo mislili, da je mucek. Pred nekaj dnevi nas je presenetila in razveselila z mladiči. Skotila je tri prelepe mucke. Vsak je drugačne barve.

Sanja Potrč, 1.r., Trnovska vas

Naš pes

Našemu psu je ime Miki. Je črno rjave barve. Star je tri leta. Je zelo hud. Rad laja nad poštarjem. Imam ga zelo rad.

Aleš Veber, 1.r., Trnovska vas

Ribica

V bučki imam ribico, ki je črno zlate barve. Zraven nje so še štiri male rjave ribice. Ob njih je bila v bučki tudi vodna rastlina, ki pa je propadla.

Žiga Kopitar, 1.r., Trnovska vas

Sončni grič - junij 2001

Moj zajček

Tvoj zajček, moj zajček;
moj zajček je bel,
tvoj zajček pa rjav.

Moj zajček ima ostre zobe,
tvoj pa ne,
moj zajček ima lepe oči,
tvoj pa ne!

Moj zajček je priden,
tvoj pa ne, moj zajček vse ve,
tvoj pa ne!

A zdaj sem spoznala,
da so vsi zajčki enaki,
da imajo vsi ostre zobe, vsi lepe oči, vsi zajčki so pridni
in vsi vse vedo.

In to naj velja za vse,
in naj nikoli kdo ne reče:
»Tvoj pa ne!«

Andreja Ilešič, 4.r., Vitomarci

Bil je lep dan

Imeli smo športni dan. Zjutraj smo se zbrali pred šolo in se odpravili v Cerkvjenjak. Od Vitomarc do Cerkvjenjaka je uro hoda. Imeli smo srečo, saj smo imeli lep sončen dan. Med hojo smo opazovali pod nami lepo Pesniško dolino. Tudi Cerkvjenjak je na griču, s katerega vidiš vse Slovenske gorice. Med potjo nas je spremljala pesem klopotcev.

V Cerkvjenjaku smo si ogledali šolo in obiskali trgovino. Učitelj nam je prinesel žogo in igrali smo nogomet. Po uri počitka smo se odpravili proti Vitomarcem. Ustavili smo se pri gasilskem domu, kjer nas je čakal poveljnik. Ogledali smo si dom, opremo, avtomobile in vse, kar gasilci potrebujejo za gašenje. Nato se je športni dan končal. Odpravili smo se domov. Dan je bil zanimiv in lep.

Brigita Golnar, 4.r., Vitomarci

Tabla je zaplesala

Nekega dne sem razmišljal, kaj bi se zgodilo, če bi tabla oživila in zaplesala okrog mene. Res se je to zgodilo. Začela je plesati okrog mene, potem pa okrog mojih sošolcev. Ko je bil pouk končan, sem pogrešal tabla. Prišel sem domov, zaprl vrata, naenkrat pa je zazvonil.

lo. Šel sem pogledat in tabla je zaplesala okrog mene. Vzela me je v naročje in me v zraku zavrtila. Naredila mi je nalogo. Zaplesala sva do ptujskega gradu in vsi v gradu so začeli plesati: stražarji, graščak, kraljica, služkinje. Ko sva s tablo šla domov, se je v gradu začelo vse lomiti in pokati, tako da se je slišalo do Janežovskega Vrha. Tabla je plesala in postala je velikanka. Vojake, ki so streljali v grad, je zmečkala v palačinke in jih pojedla. Drugi dan sem bil kregan od učiteljice, zakaj sem šel tako pozno spat, da sem zaspan. Rekel sem ji, da sem pozabil domačo nalogo, ker sem bil s tablo, ki je oživila v gradu.

Učiteljica mi je rekla: »To se ti lahko zgodi samo v domišljiji.« Zelo sem bil žalosten, da se ti ni zgodilo resnično, nalogo sem pa vseeno imel.

Tadej Emeršič, 4.r., Destrnik

Naša pesem

Zjutraj nas zvončki budijo,
ob potoku v belem zvonijo,
na vejah ptice pojo,
pomlad nam oznanjajo.

Trobentice trobijo, zvončki cingljajo,
vijolice nežno na gosli igrajo,
veter prepeva v krošnjah dreves,
začenja vesel pomladni se ples.

Učenci 4.r., Vitomarci

Kurent ali korant

Kurentova obleka je iz ovčjega kožuha z dolgo mehko dlako. Je rumene barve. Okrog pasu ima verigo, okrog vratu pa ruto, ponavadi rdečo. Na nogah ima volnene nogavice. Lahko so rdeče ali zelene barve.

Na glavi ima kapo iz ovčje dlake. Ob strani ima puranje perje. Na vrhu sta dve palici, okrašeni s perjem in pisanimi trakovi. Obrazni del je usnjen in poslikan. Ima odprtine za oči in nos, nos pa je podaljšan v rilec. Spominja nas na prašiča. Na strani so brki iz sivke. Zobe predstavljajo fižolčki. Jezik je dolg, rdeč in okrašen z različnimi liki.

Zvonci visijo na verigi okrog pasu. Obute ima črne usnjene čevlje.

Kurent ima palico, ovito z ježevimi bodicami, zato jo imenujemo ježevka.

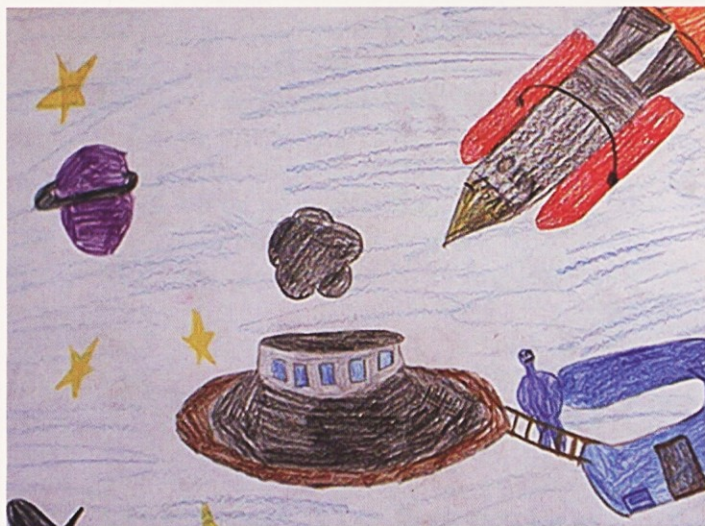
Leonida Vršič, 3.r., Vitomarci

Obiskala so me bitja iz vesolja

Odpravila sem se spat. Skoraj sem že zaspala. Naenkrat pa je v moji sobi nastala čudna svetloba. Mislila sem, da sanjam, vendar sem ugotovila, da se v sobi sprehajajo nenavadna vesoljska bitja. Postalo me je malo strah. Ugotovila sem, da je bil ta strah odveč, saj so bila bitja zelo prijazna. Predstavila so se: prvi, ki je bil fluorescen ten je bil Mars, drugi je bil Mio in je bil oranžne barve, tretji Klank, pa je bil zelo temno rumene barve.

Bili so čudne oblike in glava je bila skoraj večja od tele sa. Prsti so bili zelo majhni in samo trije. Njihova koža pa je bila drugačna od moje. Z mano so se začeli pogovarjati. Skoraj nič jih nisem razumela, saj so govorili marsovsko. Bili so zelo radovedni in smešni, saj so gov orili kar eden čez drugega. Razumela sem le to, da je naš planet zelo čuden, umazan in zakajen. Sklenili so, da gredo nazaj na svoj planet.

Bila sem že zelo utrujena in sem sladko zaspala.

Jana Čeh, 3.r., Vitomarci
Daniel Zorec, 3.r., Vitomarci

Odraščanje

Ko se je Tonče nekega jutra zbudil, je šel najprej v kopalnico in se umil. Uredil si je pričesko in se nadišavil. Dolgo se je ogledoval v ogledalu. Sam sebi je bil všeč. Ko je prišel v kuhinjo, je bil močno zamišljen. Mama ga je vprašala, zakaj je tako urejen. Nič ni odgovoril. Počakal je, da mu je postregla z zajtrkom. Jedel je brez besed. Na hitro se je obul, zgrabil torbo in odhitel proti šoli. Sploh se ni zmenil za sošolce. Fantje so bili jezni nanj, ker je z novim videzom osvajal dekleta, ki so obračala oči za njim. Ponosno je hodil po šolskem hod-

niku gor in dol. Tudi njemu so oči uhajale na eno izmed deklet. Zaljubljen se je. Ko je prišel domov, je skakal od veselja. Mamo je zanimalo, zakaj je tako dobro razpo ložen. Zaupal ji je, da je zaljubljen. Mama je hotela vede ti, katero punco je izbral. Ni ji povedal. Rekel je: »Izvedela boš, ko bo pravi čas.« Od tistega jutra dalje se je vsak dan skrbno uredil in seveda tudi nadišavil. Mama je spoznala, da njen sinček odrašča in preživlja težke čase.

Dominik Švarc, 4.r., Trnovska vas

Pomlad

Pomlad je letni čas,
ki je sedaj pri nas.

Pomladi vse ozeleni
in po cvetju mi diši.

Kadar pride pomlad k nam,
od noči je daljši dan.

Veselje, sreča je pri nas doma,
tudi to nam pomlad da.

Lea Horvat, 4.r., Trnovska vas

Andreja Ilešič, 4.r., Vitomarci

11.4.2001

Danes je zelo dolgočasen in težak dan. Že od ranega jutra mi vsi težijo. Zgleda kakor bi komu hotela odgrizniti glavo! Ne moreš si misliti, kaj se mi je zgodilo v šoli! S prijateljicami sem se totalno sprla, pa še sama ne vem zakaj. Itak pa sem jaz za vse kriva in vedno se spravljajo name, kot bi bila kak zločinec! Ko sem prišla domov, pa je bilo še huje. Takoj ko sem prestopila prag svoje sobe, me je skoraj zadela kap. Vsepovsod so ležale barbike in lego kocke pa avtomobilčki. Najbrž že veš, komu se lahko za to prav posebno zahvalim. Moja soba ni bila več moja soba, ampak nek kraj, kamor je padla atomska bomba, ali še bolje rečeno-bila je podobna otroškemu vrtcu. In vse to zaradi Maje, ki vedno poskrbi za svinjak v moji sobi! In kar me najbolj jezi-upala si je v roke vzeti moje mobi kartice! Lahko bi jih vendar vse izgubila in moje dolgotrajno zbiranje bi šlo v nič. Požrla mi bo živce in še kaj drugega. Rekla sem ji, naj svoje kovčke spakira v Borisovo sobo ter me pusti samo. Vendar je tožljivka vse zatožila mamici in atu, pa sem spet ves popoldan poslušala arije in pridige, kako se obnašam do uboge revice, ki je še tako majhna in pridna. Bi rekla, ja! Čas je, da se uprem. Tudi jaz sodim v to hišo in mlajši mora ubogati starejšega! To je pravilo!

Tolažim se, da vendar nisem edina, ki ima za seboj takega razgrajača. In veš kaj, kje je sploh pravica na svetu? Jaz moram vedno pospravljati za njo in ugoditi vsaki njeni želji. No, da ti ne bom samo težila, ti povem, da me je prej klicala Urška in mi sporočila čudovito novico! Jutri bomo skupaj z Majo nekaj ušpičile Simoni. Vendar to obdrživa zase. O.K.?

In veš, da mi je kar odleglo, ker sem ti zaupala. Mogoče sem bila res preveč stroga do Maje, saj je vendar še majhna. Pa vseeno. Red mora biti! Sedaj je že pozno in moram v posteljo.

Lahko noč!

Mateja Karo, 7.b, Destrnik

Končno je spet sobota. Tudi danes se mi je zgodilo veliko stvari. Že navsezgodaj zjutraj je mamica tečnarila, naj vstanem, saj greva v mesto po pulover in hlače zame. Čeprav se mi ni dalo vstati, sem morala. Hitro sem se oblekla in umila. Potem sem popila še skodelico toplega čaja in že sva se peljali proti Ptujju. Ko sva prišli v mesto, sva hodili od trgovine do trgovine, a ni bilo nobenega oblačila, ki bi mi bilo všeč. Mamica je bila že tako živčna, ker sem samo komplicirala. Rekla mi je, da sem danes vstala na levo nogo. Potem sva še šli v neko novo trgovino. Tam so mi takoj padle v oči modre hlače. Poskusila sem jih in bile so mi prav. Kar tam sva kupili tudi pulover. Ko sva prišli iz trgovine, sem si mislila, hvala bogu, da sva našli nekaj pametnega. Na poti domov sva se ustavili še v Živilih, kjer sva kupili vse potrebno. Končno sva se spet pripeljali na dvorišče. Niti preoblekla se nisem in že sem tekala po hiši z metlo, krpo in Prantom, ki je moj najhujši sovražnik, saj je za brisanje prahu, ki ga je vedno preveč. Vmes sva se še z Davidom stepla, ker mu nisem dovolila igrati na računalnik. Med lažjim pretepom me je cukal za lase in takrat me je razjezil do konca. Iz sobe sem ga vlekla po tleh. Pretep se je končal in prišlo ni do nobene poškodbe. Uh, prava zgaga! Spet sem čistila. Zatem sta k meni prišli Mirjana in Urbanja, ker smo še morale nekaj postoriti za raziskovalno nalogo pri fiziki. Spet smo se sladkale. Ko sem nekaj brala, sta me začeli obmetavati s smokiji. Ne enega sem stopila, onidve pa sta skoraj počili od smeha. Pogovarjale smo se tudi o fantih. Fant, ki hodi v drugi letnik srednje šole, mi je zelo všeč. Ali je prestar? Meni se zdi, da niti ne. Mislim, da je fant od fare.

Potem je Mirjano mamica odpeljala domov, z Urbanjo in Katjo pa smo se šle vozit s kolesi. Tudi med vožnjo smo čenčale o vsem mogočem, v središču pa je bil pogovor o mlajših bratih in sestrah, ki nikoli nič ne delajo. Joj, da ne bi slučajno naš mali Davček kdaj prijel Prontoja v roke. Pa ste nori?! Roka se mu posuši, pa še omedli lahko zaradi vonja. Potem smo šle igrati košarko in čas je hitro minil. Stemnilo se je in odšle smo domov. Doma sem se spet morala stuširati in preobleči, ker smo šli k botri in botru. Tam smo bili približno 4 ure. Proti koncu mi je že bilo vse tečno, ker sem pred seboj videla že deset postelj.

Bojana Kramar, 7.b, Destrnik

3.4.99

Dragi dnevnik!

Odpeljali smo se na morje. Z nami so šli sosedge. Od doma smo se odpeljali ob peti uri popoldan. Vožnja je bila dolga in dolgočasna. Ati je vozil, mami je malo spala, malo se je pogovarjala z atijem, sestra je spala, jaz pa kot vedno-prenašal dolgčas s sendvičem v roki. Po enajsturni vožnji smo le prispeli v splitsko pristanišče. Na trajekt smo čakali kar štiri ure. Res dolgčas. Marko, Iztok in jaz smo lovili ribe, kartali in opazovali ladje, vsi ostali so spali. Ob osmi uri je le pripeljal trajekt. Zapeljali smo nanj in se udobno namestili. Vsi so šli na pijačo razen naju z atijem. Midva sva šla v salon trajekta. Tam sem le zaspal. Po dvehurni vožnji smo prispeli v Jelso na Hvaru. Zbudil sem se in stekel k avtu, kjer so bili že vsi zbrani. Ura je bila deset zjutraj. Od tam smo se odpeljali do oddaljenega apartmaja. Ko smo prispeli na cilj, sem bil presenečen. Vse rože so cvetele, morje pa kristalno čisto. Domačini so nas takoj lepo sprejeli. Po kosilu, ki je bilo zelo dobro, in popoldanskem kopanju smo šli vsi hitro spat.

Pa lahko noč, dnevnik, se vidiva jutri z novimi dogodivščinami. Lahko noč.

Urban Graj, 7.b, Destrnik

Pot nas je vodila skozi Ptuj, Žetale do Rogaške Slatine, kjer smo si ogledali vrele in malicali. Nato nas je pot vodila mimo Atomskih toplic do Olimja. Vrnili smo se v avtobus, kjer nas je šofer Štefan Arnuš peljal na kmetijo, kjer smo si ogledali noja, razne ptice, zajce, koze in črne pujse. Odpeljali smo se v čokoladnico, kjer smo se posladkali in si lahko kupili čokolade. Nato nas je šofer odpeljal na Jelenov greben, kjer smo videli jelene, gamse in damjake. Vrnili smo se na kmetijo, kjer smo jahali konje, se zabavali in igrali. Domov smo se odpeljali ob peti uri. Tudi na avtobusu smo se zabavali. Šofer nam je prižgal televizijo. Domov sem prišla ob četrtna osem. Izlet mi je bil zelo všeč in ostal mi bo v lepem spominu.

Alenka Murko, 2.b, Destrnik

Na iskanju ljubezni

Gozd šepeče, listje šumi, kje si ljubezen ti?

Reka vijuga, voda teče, skriti glas pa mi šepeče:

»Ljubezni prave zate ni!«

»Ja pa je,« ji odvrnem in se v drugo smer obrnem!

Ko pa pridem tja do jase, vidim srno, ki se pase.

Pase se in govori:

»Zate sreče na tem svetu ni!«

»Saj jo bom našla, vzdihujem in brez sreče obupujem, hitro odpotujem.

Pa ptičica me dohiti in mi veli:

»Deklica, tvoj fantič z drugo sedi!«

»To ni resnica, rada bi, da zadene me krivica,« nazaj zakličem ji in že več me ni.

Trava tokrat se oglasi, dokaj tiho govori:

»Rada svet bi, ki ga ni!«

Prihitim tja v gorovje, v upanju, da vse bo bolje,

In takrat slišim glas, ki zakriči:

»Ljubezni več ne išči si!!!«

Kaja Horvat, 6.b, Destrnik

Ko sem bila majhna

Nekega dne, ko sem imela malo več kot tri leta, sem ušpičila nekaj, česar ne bi nikoli več. Takrat sem bila še sama in se nisem imela s kom igrati. Zato sem včasih počela prave neumnosti. Izmišljala sem si različne igre in ustvarjala po svoje.

Tistega dne sem dobila idejo, da bi se igrala za frizerko. Najprej sem postrigla lase Barbiki. Bila sem zadovoljna z njeno pričesko, zato sem se lotila še svojih las. Prijela sem sprednje lase in jih odrezala. Bilo je grozno, ko sem se pogledala v ogledalo, še huje pa, ko me je videla mamica. Dobila sem jih po riti. Takrat sem se prvič, mislim pa, da tudi zadnjič, sama postrigla.

Še sedaj me včasih zamika urejanje pričeske, vendar si takrat privoščim samo še Barbikino glavo, ne več svojih las.

Doroteja Pukšič, 2.r., Trnenska vas

Andreja Ilešič, 4.r., Vitomarci

Tomaž Braček, 3.r., Vitomarci

